

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **D. H.**, bytem K. H., U T. d. 540, zastoupený Mgr. Radkem Látem, advokátem se sídlem Pardubice, Smilova 547, proti žalovanému: **Generální finanční ředitelství**, se sídlem Praha 1, Lazarská 15/7, o žalobě proti rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 17.1.2014, č.j. 50810/13-7001-11100-011699,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 17.1.2014, č.j. 50810/13-7001-11100-011699, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „správce daně“) ze dne 5.6.2013, č.j. 15519/13/5000-

14102-708571. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Žalobce podal dne 14.12.2012 návrh na povolení obnovy řízení, na základě něhož mu byla doměřena daň z příjmů za zdaňovací období roku 2007 a 2008 (dodatečnými platebními výměry vydanými Finančním úřadem v Kutné Hoře dne 19.4.2011, č.j. 50612/11/038910204131 a č.j. 50646/11/038910204131; žalobcova odvolání proti těmto platebním výměrům byla zamítnuta rozhodnutími Finančního ředitelství v Praze ze dne 5.4.2012, č.j. 1317/12-1100-203537 a č.j. 1318/12-1100-203537).

V návrhu na povolení obnovy řízení žalobce uváděl, že finanční úřad v nalézacím řízení vycházel z tehdy probíhajících trestních řízení vedených s J. Š. a J. F. Podle žalobce J. Š. změnil některá tvrzení ohledně koupě a prodeje nemovitostí v k.ú. Podbořany a v k. ú. Hejnice, z nichž správce daně vycházel. Orgány činné v trestním řízení pak dospěly k „jinému skutkovému stavu“ než orgány finanční správy. Žalobce již v nalézacím řízení navrhoval jako důkaz trestní spis, to však správce daně „neustále odmítal“. Změna výpovědi J. Š. by mohla mít výrazný vliv na žalobcovu daňovou povinnost. Žalobce se k trestnímu spisu ani k J. Š., který je ve výkonu trestu, dostat nemůže. Správce daně však z trestního spisu tyto nové skutečnosti získat může. Dále žalobce uvedl, že v případě vyplacených částek „panu D.“ „se jednalo o jednatelství bez příkazu“, což vyplynulo z trestního řízení. Žalobce navrhl provést důkaz trestním spisem a výsledkem J. F., z jehož výpovědi v nalézacím řízení správce daně podle jeho názoru vycházel, přestože výpověď J. Š. „odmítl z důvodu vedení trestního řízení“. Podle žalobce však výpověď J. F. v nalézacím řízení rovněž mohla být ovlivněna vedením trestního řízení. Žalobce v návrhu uzavřel, že by správce daně měl přihlédnout k závěrům trestního řízení s J. Š.

Správce daně rozhodnutím ze dne 5.6.2013, č.j. 15519/13/5000-14102-708571, zamítl žalobcův návrh na obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze ze dne 5.4.2012, č.j. 1317/12-1100-203537, neboť žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno dovozovat naplnění důvodů pro povolení obnovy ve smyslu § 117 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Správce daně nesouhlasil se žalobcem, že by v nalézacím řízení vycházel z probíhajících trestních řízení vedených s J. Š. a J. F. Správce daně se neztotožnil ani s názorem žalobce, že by si měl sám z trestního spisu opatřit „nové skutečnosti“. Naopak v rozhodnutí poukázal na to, že je to žalobce, na kom leží břemeno tvrzení i břemeno důkazní. V daném případě však žalobce neuvedl žádné konkrétní zjištění, které by dokládalo, že orgány činné v trestním řízení zjistily skutkový stav odlišně. Pokud šlo o námitku týkající se jednatelství bez příkazu v případě „pana D.“, tak tu shledal správce daně neurčitou.

Dále poukázal na to, že výpověď J. F. nebyla v nalézacím řízení vyhodnocena jako důkaz, o který by finanční úřad opíral svoje zjištění. Žalobce přitom ani neuvádí, které nové skutečnosti by jeho výpověď mohla prokázat nebo vysvětlit. Svědek J. Š. byl v nalézacím řízení vyhodnocen jako nevěrohodný, což je také ve zprávě o daňové kontrole uvedeno a řádně odůvodněno. Změnil-li tento svědek skutečně během trestního řízení svoji výpověď, jen to jeho nevěrohodnost potvrzuje. Správce daně tedy uzavřel s tím, že podmínky pro povolení obnovy řízení neshledal, neboť žalobce žádné konkrétní nové skutečnosti netvrdil ani nedokládal.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, kde zdůrazňoval, že správce daně má postupovat podle zásady vyšetřovací a sám si opatřit skutečnosti relevantní z trestních spisů shora vyjmenovaných osob.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolání žalobce zamítl a věcně se ztotožnil s názorem správce daně.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná. Podle žalobce jak prvostupňový orgán, tak žalovaný nevzali v potaz, že předmětem dokazování v daňovém a trestním řízení byly tytéž skutečnosti. Žalobce poukazuje na to, že trestní řízení proti němu bylo pravomocně ukončeno s tím, že nedošlo ke spáchání trestného činu. V rámci trestních řízení s J. Š. a J. F. vyšly najevo nové skutečnosti a důkazy, které neměl správce daně ani daňový subjekt v době vydání dodatečného platebního výměru k dispozici. Žalobce má za to, že trestní spisy obsahují takové skutečnosti, které odporují závěrům správce daně. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl účastníkem trestních řízení s J. Š. a s J. F., je mu odepřena možnost nahlédnout do příslušných trestních spisů a z tohoto důvodu se obrátil na správce daně, který takovou možnost má.

Žalobce nesouhlasí s tím, že by nebyly dány důvody pro obnovu řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Naplnění těchto podmínek musí být podle žalobce zjevné již z toho, že trestní stíhání žalobce bylo odloženo. Podle žalobce mohl být naplněn i důvod vedoucí k povolení obnovy řízení dle § 117 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Ten spatřuje v tom, že svědecké výpovědi vyslechnutých svědků (zejména J. Š.) se neshodovaly a správce daně tedy „s největší pravděpodobností“ rozhodoval na základě „křivé výpovědi svědka“. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2008, sp.zn. 2 Afs 24/2007, který podle jeho názoru žalovaný vykládá nesprávně.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení jak napadeného rozhodnutí, tak jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný předně uvádí, že všechny žalobcem předestřené důvody obnovy řízení řádně vypořádal. Hlavním důvodem, pro který nebylo možno obnovu nařídít, byla „absolutní neurčitost“ tvrzení žalobce ohledně nových důkazů, které měly vyjít najevo v trestních řízeních. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že by navrhovaný výslech svědka splňoval požadovanou novost, neboť mohl být proveden i v nalézacím řízení. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2007, sp.zn. 1 Afs 124/2006. Navíc byl výslech svědka správcem daně vzat v úvahu, avšak neměl vliv na výrok rozhodnutí. Ani případná jeho změna by tedy nemohla mít na dodatečný platební výměr jakýkoli vliv.

Taktéž žalovaný na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem a s ohledem na výše uvedené navrhuje soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Soud rozhodoval bez nařízení jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce v podané žalobě argumentoval tak, že správce daně i žalovaný nesprávně posoudili tvrzené důvody pro obnovení řízení ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) a b) daňového řádu.

Podle § 117 odst. 1 daňového řádu se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí (písm. a/), nebo rozhodnutí bylo učiněno na základě padělaného nebo pozměněného dokladu anebo dokladu obsahujícího nepravdivé údaje, křivé výpovědi svědka nebo nepravdivého znaleckého posudku (písm. b/).

Podle § 118 daňového řádu se návrh na povolení obnovy řízení podává u správce daně, který ve věci rozhodl v prvním stupni (odst. 1). Návrh na povolení obnovy řízení lze podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení (odst. 2). V návrhu na povolení obnovy řízení musí být uvedeny

okolnosti svědčící o jeho důvodnosti a o dodržení lhůty pro podání návrhu na povolení obnovy řízení (odst. 3).

Podmínkou pro zahájení obnovy řízení je tak existence pravomocného rozhodnutí vydaného v původním řízení a další okolnosti významné pro správné zjištění skutkového stavu, které vyšly najevo až dodatečně po vydání rozhodnutí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.6.2006, č.j. 2 Afs 186/2004-65, dostupný na www.nssoud.cz, „v řízení o povolení obnovy tedy správce daně nezkoumá, zda v daňovém řízení vydané rozhodnutí je v souladu se zákonem nebo zda rozhodnutí předcházelo úplné zjištění skutkového stavu věci“. Obnova řízení neslouží k nápravě vad řízení či nápravě nezákonností daňového rozhodnutí, ale umožňuje, aby proběhlo řízení nové, v němž budou zohledněny dodatečně vyjevené skutečnosti, důkazy a jiné okolnosti zpochybňující provedené dokazování a posouzení předběžných otázek, s jejichž pomocí bude stanoven nový skutkový základ rozhodnutí.

Obnova řízení je tedy mimořádným opravným prostředkem (iniciovaným daňovým subjektem) a zároveň dozorčím prostředkem nápravy původního rozhodnutí (iniciovaným *ex officio* – správcem daně). Vždy se však jedná o závažný zásah do práv jak účastníků původního řízení, tak jiných osob, neboť tu existuje možnost, že původní pravomocné rozhodnutí bude nahrazeno rozhodnutím jiným, s odlišným obsahem.

Daňové řízení je v České republice, obdobně jako i v jiných státech, postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Shodně je tomu i v případě řízení o návrhu na obnovu řízení. Jestliže je to daňový subjekt (tu žalobce), kdo se návrhem obnovy řízení domáhá, stíhá ho povinnost tvrzení i povinnost důkazní. Je tedy povinen uvést konkrétní nové skutečnosti, které nemohly být uplatněny v řízení dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí (v daném případě na výrok o dodatečném doměření daně). Aby mohl být se svým návrhem žalobce úspěšný, je povinen nejen vylicít, o jaké skutečnosti se ve srovnání s dosavadním poznáním správce daně jedná, ale i to, jak by tyto skutečnosti byly způsobily změnit zjištěný skutkový stav.

Žalobce v podané žalobě namítal, že jak správce daně, tak žalovaný se dostatečně nezabývali naplněním důvodů pro obnovu řízení. Soud však s touto námitkou nesouhlasí. Jak vyplynulo ze správního spisu (konkrétně z návrhu na povolení obnovy a z rozhodnutí o tomto návrhu), správce daně se se všemi žalobcem uváděnými důvody řádně vypořádal, přičemž soud zcela souhlasí s tím, že žalobce žádné konkrétní nové skutečnosti v návrhu neuvedl ani nedoložil. Žalobce pouze obecně poukázal na ukončení trestního řízení s J. Š. a na to, že orgány činné v trestním řízení dospěly k „jinému skutkovému stavu“ než orgány finanční správy (aniž by uvedl, k jakému). Dále upozornil na údajnou změnu výpovědi J. Š. ohledně koupě a

prodeje nemovitostí v k.ú. Podbořany a v k. ú. Hejnice (aniž by uvedl, v čem tato změna spočívá a jaký „výrazný vliv“ by na žalobcovu daňovou povinnost měla). Žalobce dále neurčitě poukázal na údajné jednání bez příkazu ve vztahu k částkám vyplaceným „panu D.“ (aniž by uvedl, jaké konkrétní nové skutečnosti z tohoto tvrzení vyplývají). Pokud pak šlo o návrh na výslech svědka J. Š. a J. F., žalobce neuvedl, co by tito svědkové měli uvést, ani jak by se jejich nová výpověď mohla konkrétně projevit ve výroku původního rozhodnutí. Navíc správce daně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že výpověď J. F. nebyla v nalézacím řízení vyhodnocena jako důkaz, o který by finanční úřad opíral svoje zjištění, a svědek J. Š. byl v nalézacím řízení vyhodnocen jako nevěrohodný. Soud tedy souhlasí se žalovaným i v tom, že oba navržené svědci byli vyslechnuti již v nalézacím řízení a nebyla-li jejich výpověď vyhodnocena jako podklad pro původní rozhodnutí, těžko lze předpokládat, že by jejich novou výpověď mohl potkat jiný osud. Zvláště pokud byl jeden ze svědků vyhodnocen jako nevěrohodný a svoji nevěrohodnost potvrdil právě i údajnou změnou výpovědi během trestního řízení. Jestliže tedy finanční úřad z výpovědi J. Š. nevycházel, nelze souhlasit se žalobcem, že by rozhodoval na základě křivé výpovědi. I kdyby tedy původní výpověď J. Š. v nalézacím řízení byla sebevíc pokroucená, nemohla se v rozhodnutí jakkoli odrazit, neboť z ní finanční úřad nevycházel. Na právě uvedeném nemůže nic změnit ani žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2008, sp.zn. 2 Afs 24/2007, který na danou situaci nedopadá.

Pokud jde o ukončení trestního řízení s J. Š. a údajné nové skutečnosti zřejmé z trestního spisu, tak žalobce vůbec neuvádí, jaké konkrétní nové skutečnosti z tohoto spisu mají vyplynout. Právě uvedení konkrétních skutečností je nezbytnou podmínkou k tomu, aby správce daně mohl vážit, zda se jedná o skutečnosti nové, které by mohly mít vliv na původní rozhodnutí, a zda je tedy namístě si trestní spisy vyžádat a obnovu povolit či nikoli. V daném případě navíc sám žalobce v návrhu na povolení obnovy uvádí, že finanční úřad ani správce daně v nalézacím řízení důkaz trestním spisem neprováděli, přestože to žalobce opakovaně navrhoval. V nalézacím řízení tedy finanční úřad z probíhajících trestních řízení vedených s J. Š. a J. F. nevycházel.

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 28.6.2006, trestní řízení nepředstavuje jakousi „druhou daňovou kontrolu“. Daňové řízení i řízení trestní jsou řízeními zcela odlišnými, ať už co do předmětu či do okruhu účastníků. Závěry z trestního řízení tedy bez dalšího nemusí prolamovat závěry učiněné správcem daně. Byť by tedy žalobce v trestním řízení nebyl uznán vinným, nebude to mít bez dalšího za následek, že závěry správce daně učiněné v daňovém řízení neobstojí. V daném případě navíc žalobce vůbec neuvedl, jaké skutečnosti zjištěné v trestních řízeních mají původní závěr správce daně o žalobcově dodatečné daňové povinnosti změnit. Žalobce v podaném návrhu ani v odvolání neoznačil žádné konkrétní skutečnosti (tvrzení, že se transakce uskutečnily odlišně, nepovažuje zdejší soud za dostatečně určité a konkrétní) a vůbec neuvedl, proč by tyto skutečnosti mohly

mít vliv na rozhodnutí. Pokud tedy žalobce žádné konkrétní skutečnosti neoznačí, neunesse své břemeno tvrzení a nemůže být s návrhem na obnovu řízení úspěšný.

Jestliže žalobce namítá, že nemá možnost do trestních spisů nahlédnout, lze s ním souhlasit. To však samo o sobě neznamená, že je tím zbaven povinnost nové skutečnosti tvrdit. Obnovit pravomocně ukončené daňové řízení totiž nelze pouze na základě žalobcových domněnek či ničím nepodložených a blíže nekonkretizovaných spekulací. V souladu s § 118 odst. 3 daňového řádu musí být v návrhu na povolení obnovy řízení uvedeny okolnosti svědčící o jeho důvodnosti (tj. konkrétní skutečnosti ve smyslu § 117 odst. 1 daňového řádu). V daném případě však žalobce žádné takové skutečnosti v návrhu neuvedl a správce daně tedy nepochybil, pokud žalobcův návrh z tohoto důvodu zamítl.

V. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. K tomu je třeba odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2015, č.j. 7 Afs 11/2014-47, dostupné na www.nssoud.cz, kde je mj. konstatováno, že náklady spojené se mzdami, jakož i hotové výdaje žalovaného jsou jeho běžnou úřední činností.

Požadoval-li úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení ve výši odpovídající režijnímu paušálu podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, pak podle zdejšího soudu by taková náhrada mohla být přiznána (advokátem nezastoupenému) žalovanému výlučně za situace, pokud by mu byla přiznána v případě, že by v řízení advokátem zastoupen byl. Pokud by však byl žalovaný v řízení zastoupen advokátem, žádnou náhradu by mu zdejší soud nepřiznal, a to i kdyby byl žalovaný procesně úspěšný, neboť k odborné obhajobě závěrů, k nimž správní (a tedy i daňový) orgán dospěl a jež se materializovaly v napadeném rozhodnutí, by při soudním přezkumu takového rozhodnutí měl být způsobilý především tento orgán sám. Žalovanému tak nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. září 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu